

POSTANOWIENIE

Dnia 28 października 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Tomasz Artymiuk (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Marek Pietruszyński

SSN Andrzej Stępka

w sprawie **B. P.**

skazanej z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

po rozpoznaniu na posiedzeniu w Izbie Karnej

w dniu 28 października 2021 r.

wniosku obrońcy skaranej o wznowienie postępowania

zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 26 listopada 2018 r., sygn. akt II AKa (...),

zmieniającym wyrok Sądu Okręgowego w L. z dnia 11 września 2017 r., sygn. akt

IV K (...),

na podstawie art. 544 § 2 i 3 k.p.k.

postanowił:

1. oddalić wniosek;

2. zwolnić skaraną B.P. od ponoszenia kosztów sądowych postępowania wznowieniowego, w tym wydatków w kwocie 20 (dwudziestu) złotych.

UZASADNIENIE

W dniu 29 czerwca 2021 r. (data prezentaty) do Sądu Najwyższego wpłynął wniosek obrońcy B.P., skaranej z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k., o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 26 listopada 2018 r., sygn. akt II AKa (...), zmieniającym częściowo wyrok Sądu Okręgowego w L. z dnia 11 września 2017 r.,

sygn. akt IV K (...), m.in. w zakresie orzeczonej kary. W sprawie powyższej skazanej wymierzona została ostatecznie kara 3 lat pozbawienia wolności oraz orzeczonej, solidarnie ze skazanym P.P., obowiązek naprawienia szkody na rzecz pokrzywdzonych A. i V.R..

W uzasadnieniu wniosku złożonego na podstawie art. 540 § 1 ust. 2 lit. a i b k.p.k. obrońca, postulując uchylenie wyroków sądów zarówno pierwszej, jak i drugiej instancji, wskazał na ujawnienie się nowych faktów i dowodów, a mianowicie:

1. wypisu z księgi wieczystej Nr (...) prowadzonej przez IV Wydział Ksiąg Wieczystych Sądu Rejonowego w R., z którego wynika, że pokrzywdzony A.R., umową darowizny z dnia 19 października 2015 r. przed notariuszem w L. P.S., przeniósł własność zabudowanej działki nr [...]1, stanowiącej przedmiot transakcji sprzedaży pomiędzy sprzedającym pokrzywdzonym A.R., a kupującym P.P. na rzecz D.R. (syna pokrzywdzonych), świadczącego o tym, że działka ta nigdy nie przeszła na własność żadnego ze skazanych, o czym skazana dowiedziała się po zakończeniu postępowania;
2. wyciągu z rachunku bankowego P.P. i dwóch przelewów bankowych na rzecz G.W. w łącznej kwocie 40 000 zł dokonanych tytułem zwrotu pożyczki, które to przelewy wskazują, że świadek G.W. mijał się z prawdą, twierdząc, że nie odzyskał pieniędzy od B.P., co prowadzi do wniosku, że jego depozycje złożone na niekorzyść skazanej B.P. są niewiarygodne;
3. nieprzesłuchanie w toku przeprowadzonego postępowania świadka G.R. posiadającego - zgodnie z dołączonym oświadczeniem z dnia 21 maja 2021 r. i wiedzą skazanej - informacje dotyczące wzajemnych rozliczeń pomiędzy B.P. a A. i V.R. oraz będącego naocznym świadkiem rozmów wyżej wymienionych w zakresie zapłacenia przez skazaną kwoty 200 000 zł.

Przypomnieć jednocześnie w tym miejscu należy, że wynikiem wcześniejszych postępowań nadzwyczajnych zainicjowanych przez B.P. w następstwie uprawomocnienia się analizowanego wyroku skazującego było oddalenie przez Sąd Najwyższy – postanowieniem z dnia 28 stycznia 2020 r., III KK

253/19, kasacji wniesionej przez obrońcę skazanej jako oczywiście bezzasadnej. W treści uzasadnienia tego orzeczenia Sąd Najwyższy odniósł się m.in. do podważanych przez skarżącą depozycji świadka G.W. (k. 56-56v akt SN III KK 253/19).

Następnie skazana B.P. złożyła kolejno trzy wnioski o wznowienie postępowania, które skutkowały następującymi decyzjami Sądu Najwyższego:

- postanowieniem z dnia 27 listopada 2019 r., III KO 33/19, o oddaleniu wniosku obrońcy skazanej o wznowienie postępowania i rozstrzygnięciu o kosztach postępowania wznowieniowego,
- postanowieniem z dnia 25 czerwca 2020 r., III KO 24/20, o odmowie przyjęcia wniosku wobec jego oczywistej bezzasadności,
- postanowieniem z dnia 29 grudnia 2020 r., III KO 98/20, o odmowie przyjęcia wniosku wobec jego oczywistej bezzasadności.

Nadmienić należy, że to ostatnie orzeczenie, pomimo możliwości wniesienia zażalenia na podstawie art. 545 § 3 k.p.k., nie zostało przez wnioskodawczynię zaskarżone, natomiast postanowienie z dnia 25 czerwca 2020 r., III KO 24/20, zostało utrzymane w mocy postanowieniem Sądu Najwyższego z dnia 16 września 2020 r., III KZ 42/20.

W toku niniejszego postępowania skazana B.P. złożyła do akt następujące pisma: z dnia 30 czerwca 2021 r., z dnia 11 października 2021 r. oraz z dnia 21 października 2021 r. (daty prezentat Sądu Najwyższego), sporządzone przez nią osobiście, do których załączyła „dokumentację”, a w których to pismach powoływała okoliczności (fakty) mające przede wszystkim – według niej – podważać prawdomówność małżeństwa R., ale również innych świadków. We wskazanej korespondencji adresowanej do Sądu Najwyższego skazana B.P. zakwestionowała ustalenia faktyczne dokonane przez Sąd pierwszej instancji w zakresie przypisanego jej czynu zabronionego oraz przedstawiła własną ocenę wiarygodności dowodów z osobowych źródeł dowodowych występujących w tej sprawie.

W treści pisma z dnia 11 października 2021 r. skazana zawarła swoje stanowisko polemiczne w odniesieniu do odpowiedzi prokuratora Prokuratury Krajowej z dnia 20 września 2021 r. (data prezentaty Sądu Najwyższego) w zakresie zasadności analizowanego wniosku o wznowienie postępowania. Jednocześnie

zwróciła uwagę na postępowanie w konsekwencji którego A. i V.R. zostali oskarżeni o to, że w okresie od 1 czerwca 2010 r. do 27 września 2012 r., daty dziennej nie ustalonej, w B. pow. radzyński woj. (...), wspólnie i w porozumieniu dokonali przywłaszczenia dojarki przewodowej o wartości 37000 zł, użyczonej im przez Bank Spółdzielczy w R., Oddział w W., na podstawie umowy przeniesienia praw własności (przewłaszczenia) rzeczy oznaczonych co do tożsamości Nr (...) z dnia 19 października 2007 roku, poprzez jej sprzedaż nieustalonej osobie, na szkodę Banku Spółdzielczego w R., to jest o przestępstwo z art. 284 § 2 k.k., co ma, w ocenie skazanej B.P., niebagatelne znaczenie również w kontekście sprawy IV K (...), w której została skazana.

W załącznikach do pisma z dnia 21 października 2021 r. skazana B.P. przedłożyła natomiast:

- postanowienie z dnia 30 grudnia 2020 r., sygn. akt PR Ds. (...), prokuratora Prokuratury Rejonowej w R. o odmowie wszczęcia śledztwa w sprawie składania w 2014 r. daty dziennej bliżej nieustalonej w L. przez V.R. i A.R. fałszywych zeznań w toku postępowania karnego prowadzonego przez Sąd Okręgowy w L. w sprawie IV K (...), to jest o czyn z art. 233 § 1 k.k. wobec stwierdzenia, że czyn nie zawiera znamion czynu zabronionego (art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k.),
- postanowienie z dnia 9 sierpnia 2021 r., sygn. akt PR Ds. (...), o odmowie wszczęcia śledztwa w sprawie czynów z art. 231 § 2 k.k. w zw. z art. 231 § 1 k.k., z art. 233 § 1 k.k. i art. 233 § 1 k.k., których miał się rzekomo dopuścić M.W. w kontekście sprawy karnej w konsekwencji, której została skazana wnioskodawczyni oraz o czyn z art. 300 § 2 k.k., którego mieli się rzekomo dopuścić V. i A.R., wobec braku znamion czynu zabronionego (art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k.).

W treści wskazanego pisma skazana po raz kolejny podjęła próbę podważenia sposobu prowadzenia postępowania dowodowego w sprawie IV K (...), zwłaszcza w odniesieniu do dokumentacji bankowej zgromadzonej w sprawie. Zakwestionowała także ponownie stanowisko Prokuratury Krajowej co do wniosku jej obrońcy o wznowienia postępowania w niniejszej sprawie.

W dniu 22 października 2021 r. (data prezentaty Sądu Najwyższego) do Sądu Najwyższego wpłynęło następne pismo skazanej B.P., w którym odniosła się ona do nieprawidłowości dotyczących gromadzenia i analizy – w kontekście brzmienia przepisu art. 7 k.p.k. – materiału dowodowego zebranego w innych sprawach karnych w których uczestniczyła, a w szczególności dokumentacji bankowej. Zakwestionowała prawidłowość sporządzenia uzasadnień w tych sprawach oraz postępowanie sądów odniesieniu do złożonych przez nią wyjaśnień. Wniosła o dokonanie stosownych czynności przez te sądy w sprawach przywołanych w piśmie.

Prokurator Prokuratury Krajowej w pisemnym stanowisku z dnia 17 września 2021 r. wniósł o oddalenie wniosku o wznowienia postępowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek o wznowienie postępowania nie jest zasadny.

W pierwszej kolejności wskazać należy, że Sąd Najwyższy w składzie procedującym w niniejszym postępowaniu podziela zapatrywania prawne w zakresie wymogów dotyczących podstaw wznowienia postępowania karnego ujętych w treści art. 540 § 1 pkt 2 lit. a k.p.k., a przedstawione w przywołanych wyżej orzeczeniach Sądu Najwyższego w związku z wcześniejszymi wnioskami o wznowienie postępowania dotyczącymi skazanej B.P. w sprawie Sądu Okręgowego w L. o sygn. akt IV K (...), które to orzeczenia zostały wnioskodawczyni doręczone, zbędnym jest więc w tym miejscu ich powielanie.

Tytułem niezbędnego – dla dalszych rozważań czynionych w sprawie – przypomnienia należy tylko nadmienić, że stosownie do treści art. 540 § 1 pkt 2 lit. a i b k.p.k., na który to przepis powołuje się w swoim wniosku obrońca, wznowienie postępowania może nastąpić, jeżeli po wydaniu orzeczenia ujawnią się nowe fakty lub dowody wskazujące na to, że skazany nie popełnił czynu albo jego czyn nie stanowił przestępstwa lub nie podlegał karze. Na mocy ustawy z dnia 27 września 2013 r. (Dz. U. 2013 poz.1247) z art. 540 § 1 pkt 2 k.p.k. usunięto zwrot „nie znane przedtem sądowi”. W konsekwencji, od dnia 1 lipca 2015 roku, nowe fakty lub dowody mogą stanowić podstawę wznowienia, gdy uprzednio nie były znane, nie tylko sądowi, ale również stronie. Podstawy wznowienia nie mogą jednak stanowić wszelkie nowe dowody lub fakty, a jedynie takie, które jednocześnie wskazują na

jedną z trzech okoliczności wyczerpująco wymienionych w pkt. 2 art. 540 § 1 k.p.k. W utrwalonym i konsekwentnym stanowisku prezentowanym w piśmiennictwie oraz orzecznictwie Sądu Najwyższego uznaje się, że nowe fakty czy dowody, wskazywać mają na zaistnienie wysokiego prawdopodobieństwa (podkreślenie SN) błędu sądowego w zakończonym prawomocnie postępowaniu sądowym. Innymi słowy, muszą stwarzać duże prawdopodobieństwo uniewinnienia skazanego po wznowieniu postępowania, albo skazania go za przestępstwo zagrożone karą łagodniejszą niż to, za które go skazano. Nie chodzi zatem jedynie o przedstawienie wątpliwości, co do wcześniejszych ustaleń faktycznych (*vide* postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 29 września 2010 r., IV KO 55/10; z dnia 16 października 2014r., II KO 84/13, OSNKW 2015, z. 3, poz. 21; z dnia 4 grudnia 2014 r., III KO 44/14).

Przenosząc powyższe uwagi na grunt rozpoznawanej sprawy stwierdzić należy, że obrońca skazanej nie przedstawił nowych faktów czy dowodów, w rozumieniu powyżej wyjaśnionym, które w sposób wiarygodny podważałyby przyjęte w niniejszej sprawie ustalenia faktyczne, w oparciu o które uznano, że B.P. dopuściła się przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. w zw. art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

Odnosząc się do pierwszego z przedstawionych we wniosku o wznowienie postępowania karnego faktu, to jest wypisu z księgi wieczystej Nr (...) prowadzonej przez IV Wydział Ksiąg Wieczystych Sądu Rejonowego w R., z którego wynika, że pokrzywdzony A.R. umową darowizny z dnia 19 października 2015 r. przed notariuszem w L.P.S., przeniósł własność zabudowanej działki nr [...]1, stanowiącej przedmiot transakcji sprzedaży pomiędzy sprzedającym pokrzywdzonym A.R., a kupującym P.P. na rzecz D.R. (wedle wiedzy skazanej – syna pokrzywdzonych), co ma zdaniem wnioskującego świadczyć o tym, że działka ta nigdy nie przeszła na własność żadnego ze skazanych, o czym B.P. dowiedziała się po zakończeniu postępowania, wskazać należy, co następuje.

W treści § 6 aktu notarialnego Rep. A Nr (...) z dnia 16 listopada 2010 r. przenoszącego własności nieruchomości zawarto postanowienie, że umowa przeniesienia własności działki nr [...]1 nastąpi w terminie do dnia 6 grudnia 2010 r. Jednocześnie wskazany termin był ostatecznym dniem spełnienia

świadczenia pieniężnego w wywiązaniu się z postanowień analizowanych umów sprzedaży – aktów notarialnych. Co więcej w treści § 1 wskazanego aktu notarialnego stawający, A.R. i P.P., oświadczyli, że wyszczególnione działki, w tym działkę oznaczoną numerem [...]1 A. R. sprzedaje P.P. za łączną kwotę 556 000 zł. W treści tego postanowienia umownego wskazano jednocześnie, że wszystkie wymienione działki oprócz działki [...]1 stanowią łączną powierzchnię 8 hektarów, 83 ary i 98 metrów, rzeczona działka zaś obejmuje powierzchnię 0, 0775 ha.

Na mocy kolejnego aktu notarialnego Rep. A Nr (...) z dnia 16 listopada 2010 r. nastąpiła sprzedaż dwóch kolejnych działek o łącznej powierzchni 2 hektary i 72 ary, których właścicielem była V.R., za kwotę 15 000 zł.

W kontekście powyższego warto przypomnieć przede wszystkim zawodowemu obrońcy będącemu autorem wniosku inicjującego niniejsze postępowanie wznowieniowe, że zawarcie – w postaci aktu notarialnego – umowy zobowiązującej do sprzedaży nieruchomości nie zawsze jest równoznaczne z przeniesieniem własności tej nieruchomości. Może bowiem dojść do sytuacji, która wystąpiła w realiach analizowanej sprawy, gdy nieruchomość na mocy aktu notarialnego została sprzedana, ale sprzedający nadal pozostaje jej właścicielem. Tak jak miało to miejsce w przypadku działki [...]1. Jak wynika z powołanych wyżej zapisów umowy sprzedaży przeniesienie własności tej działki dokonane miało zostać w terminie późniejszym, odrębnym aktem notarialnym.

Biorąc pod uwagę powyższe, w kontekście nieuregulowania do dnia 6 grudnia 2010 r. należności, o których mowa we wskazanym akcie notarialnym (Rep. A Nr (...)), nie dziwi fakt, iż strony nie podjęły czynności zmierzających do realizacji postanowienia § 6 tego aktu z dnia 16 listopada 2010 r., a potwierdzone załączonym do wniosku o wznowienie wypisem z księgi wieczystej Nr (...), przeniesienie własności działki nr [...]1 na rzecz D.R. na mocy umowy darowizny z dnia 19 października 2015 r., jest normalnym następstwem władania działką przez jej właściciela – A.R..

Co więcej sama B.P., miała świadomość, jak wynika z treści rozmowy znajdującej się na płycie CD-R (k. 84), że działka nr [...]1 na której znajdowała się nieruchomość zabudowana została „wydana do użytkowania” (k. 85v), ale umowa

przeniesienia własności tej działki miała zostać sporządzona w terminie późniejszym tj. właśnie do dnia 6 grudnia 2010 r.

Dla powyższego nie ma znaczenia treść aktu notarialnego Rep. A nr (...) z dnia 23 lipca 2010 r., stanowiącego umowę sprzedaży warunkowej (k. 221-222).

Kwestionowana zaś przez obrońcę skazanej we wniosku o wznowienie – w kontekście orzeczenia obowiązku naprawienia szkody – cena za sprzedaż działek, uzgodniona w treści wskazanych wcześniej aktów notarialnych, stanowi następstwo obowiązującej w prawie cywilnym zasady swobody umów.

Z kolei, w odniesieniu do przedłożonego w załączniczkę wniosku o wznowienie wyciągu z rachunku bankowego P.P. potwierdzającego dokonanie dwóch przelewów bankowych w kwotach 20 000 zł na rzecz G.W., mającego tym samym podważać wiarygodność tego świadka, a przede wszystkim złożonych przez niego w toku postępowania przed sądem w sprawie IV K (...) depozycji na niekorzyść skazanej, należy w pierwszej kolejności wyjaśnić, że sam wnioskodawca w sporządzonym przez siebie piśmie procesowym inicjującym niniejsze postępowanie stwierdza, że „(...) zeznania te nie były przesądzające dla stwierdzenia winy oskarżonej”. Poza tym nawet gdyby przyjąć, że świadek G.W. pominął wskazany fakt w treści złożonych zeznań to nie deprecjonuje to wartości dowodowej tych jego depozycji w kontekście pozostałego zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego. Co więcej, nawet przy założeniu, że świadek w swoich zeznaniach pominął zwrot wskazanych kwot, to dowód ten trudno przyjąć za prowadzący do wywołania bliskiego pewności przekonania o wadliwości kwestionowanego wyroku skazującego B.P.. Zwrócić należy w tym miejscu uwagę, że świadek G. W. składając zeznania na rozprawie przed Sądem pierwszej instancji w dniu 13 października 2016 r. poinformował, że nie otrzymał od B.P. zwrotu łącznej kwoty pożyczonych ponad 200 000 zł, przy czym wskazał jednocześnie, iż „Pani P. wpłaciła jakieś odsetki, a resztę wzięła dla siebie” (t. VI, k. 1029), „Nie jest to prawda, co mówi oskarżona na temat tego, że ona nie wzięła pieniędzy z pożyczki, bo to ona spłacała odsetki, a nie państwo R.” (t. VI, k. 1030v). Co więcej trudno stwierdzić z całą dozą pewności czy widniejące na wyciągu z rachunku, którego *nota bene* właścicielem jest P.P., a nie B.P., wpłaty w wysokości po 20 000 zł na rachunek mający należeć do G.W. – tytułem „zwrot pożyczki”, stanowią

faktycznie zwrot przez B.P. części lub całości pożyczki na rzecz tego świadka czy spłatę odsetek, o których również była mowa na rozprawie. Takie wątpliwości są zasadne również w kontekście przedłożonych przez obrońcę oskarżonej załączników do wniosku dowodowego z dnia 19 października 2016 r. (t. VI, k. 1050-1051).

Na marginesie poczynionych wyżej rozważań należy dodatkowo zwrócić uwagę, że wskazane na wydruku operacje miały miejsce w lutym 2011 r., a zatem dowodem tym strona oskarżona dysponowała już nie tylko na etapie postępowania przed Sądem pierwszej instancji, ale także postępowania przygotowawczego. Ponadto, jak już wskazano w treści postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 27 listopada 2019 r., III KO 33/19 (k. 76), transakcja, na okoliczność której zeznawał świadek G.W., nie odnosi się bezpośrednio do przedmiotu niniejszego postępowania i w związku z tym dogłębne analizowanie okoliczności, na które składał depozycje ten świadek, nie ma znaczenia dla rozstrzygnięcia. Reasumując, należy skonstatować, że zarówno analizowany dowód przedłożony i opisany przez obrońcę skazanej we wniosku o wznowienie w postaci wydruku z rachunku bankowego, jak również fakt odnoszący się do tegoż dowodu w zakresie depozycji złożonych w postępowaniu przez G.W., nie spełniają przesłanek, o których mowa w przepisie art. 540 § 1 pkt 2 lit. a i b k.p.k.

Uznania Sądu Najwyższego analizującego niniejszą sprawę, jako nowego dowodu, nie znalazło także oświadczenie G.R. z dnia 21 maja 2021 r. złożone przez obrońcę B.P. do wniosku o wznowienie oraz podniesiony przez wnioskodawcę fakt nieprzesłuchania w toku postępowania G.R., będącego w posiadaniu istotnych – w jego ocenie – dla wyjaśnienia sprawy wiadomości w przedmiocie rozliczeń skazanej dokonywanych z A. i V.R. oraz będącego naocznym świadkiem rozmów wyżej wymienionych odnośnie zapłaty pokrzywdzonym przez skazaną kwoty 200 000 zł. Kwestia przesłuchania świadka G.R. i okoliczności, na które miałby zeznawać była już przedmiotem rozważań w toku postępowania tak przed Sądem Apelacyjnym w (...) na etapie postępowania odwoławczego (t. IX, k. 151541-1541v i 1591), a także postępowania wznowieniowego przed Sądem Najwyższym w sprawie III KO 33/19 (k. 75v akt SN) oraz III KO 24/20 (k. 49-50 akt SN). Biorąc pod uwagę powyższe, a przede

wszystkim dokładne odniesienie się do wspomnianej kwestii w postanowieniu Sądu Najwyższego z dnia 25 czerwca 2019 roku, III KO 24/20, nie jest celowe powielanie obecnie podniesionych tam argumentów i zasygnalizowanych wątpliwości, które Sąd Najwyższy w procedującym w niniejszej sprawie składzie podziela. Podsumowując, przedstawiony dowód w postaci oświadczenia G.R. oraz wskazany w sporządzonym przez obrońcę wniosku o wznowienie opisany fakt dotyczący zeznań, które miałby składać ten świadek, nie wypełniają przesłanki „nowości”, o której mowa w przepisie art. 540 § 1 pkt 2 lit. a i b k.p.k.

Odnosząc się już tylko na marginesie prowadzonych w niniejszej sprawie wznowieniowej wywodów, do treści osobiście sporządzanych przez B.P. – przytoczonych we wstępie tego uzasadnienia – pism, które nie zostały objęte – spełniającym wymogi formalne – wnioskiem obrońcy skazanej, w związku z czym pozostawać w zasadzie powinny poza zakres rozważań Sądu Najwyższego, zaakcentować wypada co następuje.

Załączone i wskazywane przez skazaną rozstrzygnięcia organów postępowania przygotowawczego, opisane szczegółowo w części wstępnej niniejszego postanowienia, nie wypełniają przesłanki określonej w art. 540 § 1 pkt 1 k.p.k. w zw. z art. 541 § 1 k.p.k., ponieważ rozstrzygnięcia te nie są ani wyrokami skazującymi za popełnienie przestępstwa związanego z postępowaniem objętym wnioskiem o wznowienie, ani postanowieniami umarzającymi postępowanie w takim przedmiocie na podstawie art. 17 § 1 pkt 3–11 k.p.k. albo wreszcie postanowieniami o zawieszeniu postępowania. Podstawę prawną ich wydania stanowił bowiem art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k. Nie ma przy tym znaczenia – przynajmniej na chwilę obecną – fakt zaskarżenia tych orzeczeń przez skazaną, bowiem nawet ich uchylenie przez sąd dokonujący kontroli decyzji zapadłych w toku postępowania przygotowawczego nie skutkuje prawomocnym rozstrzygnięciem o jakim mowa w art. 541 § 1 k.p.k. W odniesieniu zaś do postępowania mającego mieć – zdaniem skazanej – bezpośrednie przełożenie na prawdomówność pokrzywdzonych R. należy tylko wskazać, że na dzień dzisiejszy sprawa o sygn. akt II K (...) Sądu Rejonowego w R., zainicjowana aktem oskarżenia, którego zarzut przytoczono we wstępie niniejszego orzeczenia, również nie została prawomocnie zakończona. Co więcej przedmiot tego postępowania, jaka wynika z treści zarzutu aktu oskarżenia,

nie pozostaje w związku z analizowanym niniejszej sprawie wznowieniowej orzeczeniem Sądu Okręgowego w L. o sygn. akt II K (...), którym została skazana B.P..

W odniesieniu zaś do pozostałych kwestii sygnalizowanych przez wnioskodawczynię we wspomnianych w niniejszym orzeczeniu osobiście sporządzonych przez wymienioną pismach, należy dodatkowo wskazać, że zawierają one w swej treści przede wszystkim przemyślenia własne ich autorki, dotyczące sposobu gromadzenia materiału dowodowego, przede wszystkim w sprawie IV K (...), ale także w innych sprawach, w których skazano B.P., wiarygodności osobowych źródeł dowodowych, sposobu dokonywania oraz prawidłowości dokonanych w sprawie ustaleń faktycznych, które to przemyślenia nie mają żadnego znaczenia w zakresie podstaw wznowienia postępowania.

Mając na uwadze powyżej przytoczoną argumentacją, oddalając wniosek podkreślić w podsumowaniu trzeba, że w postępowaniu wznowieniowym, z uwagi na obalenie prawomocnym wyrokiem skazującym zasady domniemania niewinności, ciężar uprawdopodobnienia podstawy wznowienia postępowania z art. 540 § 1 pkt 2 k.p.k. spoczywał na wnioskodawcy. Zatem to obrońca skazanej, powołując się na podstawę *de novis* miał obowiązek wykazania wysokiego prawdopodobieństwa błędności prawomocnego orzeczenia skazującego i zasadności wniosku o wznowienie postępowania, czego jednak – w ocenie Sądu Najwyższego – nie uczynił.

Sąd w sprawie o wznowienie postępowania nie dokonuje na nowo oceny zebranych w toku procesu dowodów i poprawności przyjętych w oparciu o te dowody ustaleń faktycznych będących podstawą prawomocnego wyroku, czy też oceny zasadności orzeczenia sądu pierwszej instancji, tak jak to się czyni w ramach kontroli instancyjnej, a do tego *de facto* zmierza złożony w tej sprawie sporządzony poprawnie wyłącznie pod względem formalnym wniosek obrońcy B.P. oraz osobiste „wnioski” skazanej, które wymogów formalnych nie spełniają. Sąd wznowieniowy jest wszak wyłącznie uprawniony zbadać, czy ujawniły się nowe fakty lub dowody, wykazujące znaczne prawdopodobieństwo błędności tego wyroku skazującego (*vide* postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 2 lutego 2020 r., III KO 85/19). Do takiej konkluzji, a więc wykazania błędności zapadłego w odniesieniu do

B.P. wyroku skazującego, sam wniosek i wspierająca go w uzasadnieniu wniosku argumentacja nie prowadzi.

O kosztach sądowych postępowania wznowieniowego rozstrzygnięto mając na uwadze, że w toku postępowania wznowieniowego skazana wykazała, iż ze względu na odbywanie kary pozbawienia wolności oraz zajęcia komornicze nie dysponuje żądanymi środkami finansowymi.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy postanowił jak na wstępie.